

IŞIĞIN EVLADI

Akıl, beslendiği şeylerden oluşur.

Işığın evladı için akıl da, hayat gibi bir bahçedir. Düşünceler tohum gibidir; ister gül yetiştirir, ister diken.

Hayat neşeli değilse, sulanan dikenlerdir, yabani otlardır. Işığın Evladı bunu bilir...

Işığın evlatları hayatın ritmini bozmayı asla düşünmez. Karşısındaki insanın doğrularında yanlış aramaz. Aksine, kendi yanlışlarında doğruları arar; benliğin aynasına bakmayı ihmal etmez.

Işığın evladı, kendi öz hikâyesini gerçekleştirme sürecinde, ışığa giden yolun içsel karanlığı aşmaktan geçtiğini bilir.

Bu yolda, merhametli farkındalıkla ve etkin diğerkâmlıkla beslenen bir yaşam bilgeliğiyle sorumlulukla hareket eder. Hem kendine hem başkalarına faydalı bir yaşam sürmenin anlamına ve çabasına dikkat çeker.

Işığın evladının esas gayesi, kendini içsel ikilikten ve popüler kültürün karşıtlık yaratan anlayışından uzaklaştırmaktır.

Gayesi, Mesih'in tamamlayıcı anlayışıyla aydınlanmak, Mesih'e uymak yerine, onu kendine uydurma zayıflığından kurtulmaktır.

Bizi bizden uzaklaştıran; kavramlarımızdan, anlam haritalarımızdan, hakikatimizden ve ruhumuzdan koparan her türlü söylem ve eylemden özgürleşmektir. Ruhumuza vurulmuş kelepçeleri kırıp atmaktır. Kısacası, Işığın

Evladı olmaktır.

Çünkü hayat, bir manzara değil, bir ıra (karakter) meselesidir. Yaşarken ıramızla belirginleşiriz. İnsan, varlık onurunu yaşadıkça yücelir. Böylece, yaratılmışların en şerefli olma vasfına erişir ve Mesih'in kardeşi olur.

Eğer yaşam bahçesine iyi bir söz ekmişsek, o tohum güzelleşir ve bize geri döner. Kötü bir söz ise yine büyür, çirkinleşir ve gelir bizi bulur.

O hâlde, yaşam bahçemize güzellikler ekelim ki güzellikler de gelip bizi bulsun.

Ama şunu da unutmayalım: Kendimizi tanımadan, yaşam enerjimizi tıkayan zihinsel karanlığı dağıtmadan bunu başaramayız. Yaratılışın, yani özümüzün programına geçiş yapamayız.

Bu konuyu tefekkür ederken Aziz Mor Afrem (303–373) şöyle yakarıyor:

“Rabbim, seni bilmenin bağışladığı aydınlıkla zihnimizin karanlığını dağıt. Dağıt ki, aydınlanan ruhumuz saflıkla yenilenmiş olarak sana hizmet etsin.”

Aziz Augustinus (354–430) ise şöyle sesleniyor: **“Kendinizden uzaktayken Tanrı'ya nasıl yaklaşabilirsiniz?”**

Ve devam ediyor: **“Ya Rab, seni tanıyabilmem için önce kendimi tanımamı sağla.”**

Yaşam sevinciniz eksik olmasın.

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com